

Sygn. akt I C 760/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Bartosz Kasielski

Protokolant: stażysta Beata Ociesa

po rozpoznaniu w dniu 25 września 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa W. M. i E. M.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 760/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 czerwca 2018 roku W. M. i E. M. wystąpili przeciwko A. K. o zapłatę solidarnie na ich rzecz kwoty 1.466,85 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 września 1999 roku do dnia zapłaty, a nadto przyznanie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powodowie wskazali, że dochodzona należności stanowi wierzytelność nabytą w drodze umowy cesji, która została dodatkowo zabezpieczona wekslem własnym przez dłużnika.

(pozew k. 2 – 3)

W odpowiedzi na pozew z dnia 22 sierpnia 2018 roku A. K. wniósł o oddalenie powództwa wskazując, że uiszczył na rzecz wierzycieli kwotę 1.500 złotych w dniu 16 sierpnia 2018 roku.

(odpowieź na pozew k.22)

Pismem procesowym z dnia 3 września 2018 roku powodowie oświadczyli, że kwotę 1.500 złotych, uiszczoną przez pozwanego, zaliczyli na poczet odsetek ustawowych za okres do dnia 6 grudnia 2004 roku. W konsekwencji sprecyzowali swoje stanowisko w sprawie wnosząc o zapłatę solidarnie na ich rzecz kwoty 1.466,85 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 7 grudnia 2004 roku do dnia zapłaty.

(pismo procesowe z dnia 3 września 2018 roku k.31)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 31 maja 1995 roku A. K. zawarł z (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną umowę pożyczki na kwotę 1.560 złotych z termin spłaty w okresie dwóch lat.

Tytułem zabezpieczenia wierzytelności A. K. wystawił na rzecz wierzyciela weksel własny in blanco, który został wypełniony w dniu 25 września 1999 roku na kwotę 1.466,85 złotych z terminem płatności do dnia 28 września 1999 roku.

(umowa pożyczki k.6, weksel k.4)

W dniu 25 września 1997 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna zawarł z W. M. i H. T. umowę przelewu wierzytelności, na mocy której zbył na rzecz wspólników spółki cywilnej (...) z siedzibą w Ł. wierzytelność przysługującą cedentowi wobec A. K. z tytułu umowy pożyczki, a także wydał na rzecz cesjonariuszy weksel in blanco wystawiony uprzednio przez dłużnika.

(umowa przelewu wierzytelności k.5)

W. M. i E. M. prowadzą działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej (...), której przeważającym przedmiotem działalności pozostaje pozostała działalność wspomagająca usługi finansowe.

(wypis z (...) k.8)

A. K. dokonał na rzecz wierzycieli dwóch wpłat po 1.500 złotych odpowiednio w dniach 16 sierpnia 2018 roku oraz 18 września 2018 roku.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia stron oraz złożone do akt sprawy dokumenty, których treść nie była kwestionowana na żadnym etapie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Stosownie do treści art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. W myśl zaś art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Zgodnie z regulacją art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018, poz. 1104, wejście w życie z dniem 9 lipca 2018 roku) jeżeli zgodnie z ustawą zmienianą w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, termin przedawnienia jest krótszy niż według przepisów dotychczasowych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie, którego bieg terminu rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowego terminu przedawnienia wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Z kolei stosownie do treści art. 5 ust. 4 ustawy roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Wprowadzona przez ustawodawcę zmiana przepisów nakłada obecnie na Sąd obowiązek uwzględnienia z urzędu upływu terminu przedawnienia w przypadku roszczeń skierowanych przeciwko konsumentom. Mając przy tym na uwadze, że powodowie opierali swoje roszczenie o treść weksla własnego dla oceny ewentualnego przedawnienia koniecznym pozostawało odwołanie do ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo Wekslowe (Dz.U. 1936, Nr 37, poz. 282 z późn. zm.), która reguluje odrębnie kwestie przedawnienia roszczeń wekslowych.

W myśl art. 70 w zw. z art. 103 ustawy Prawo Wekslowe przedawnienie roszczeń z weksla własnego przeciwko jego wystawcy następuje z upływem 3 lat licząc od terminu jego płatności. Przepisy te znajdują analogiczne zastosowanie w przypadku weksla własnego in blanco (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2018 roku, II CSK 370/17, Lex nr 2488049).

Skoro zaś weksel własny in blanco został wypełniony w dniu 25 września 1999 roku, a data płatności została określona na dzień 28 września 1999 roku to roszczenie wekslowe uległo przedawnieniu z dniem 28 września 2002 roku. Należy przy tym wyraźnie zastrzec, że roszczenie w niniejszej sprawie zostało skierowane przeciwko konsumentowi. Pierwotnym źródłem wierzytelności (w ramach stosunku podstawowego) pozostawała umowa pożyczki udzielona przez przedsiębiorcę tj. (...) Bank (...) Spółkę Akcyjną na rzecz osoby fizycznej (A. K.) z przeznaczeniem na cele konsumpcyjne (w tym przypadku zakup telewizora. Samo zawarcie umowy przelewu wierzytelności (pomijając fakt, że cesjonariusze pozostawali również przedsiębiorcami) nie przekreśla w żadnej mierze charakteru dochodzonej należności jako skierowanej przeciwko konsumentowi. Skoro zaś termin przedawnienia upłynął w dniu 28 września 2002 roku, a strona powodowa nie wykazała, aby bieg terminu przedawnienia został kiedykolwiek przerwany, a przy tym nie wystąpiły jakiegokolwiek okoliczności uzasadniające pominięcie przedawnienia (art. 117¹ k.c.) to powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Jedynie marginalnie należy wskazać, że dokonane przez A. K. wpłaty (dwukrotnie po 1.500 złotych) stanowiły w swej istocie jedynie wywiązanie się z zobowiązania o charakterze naturalnym. Czynności te nie mogły być natomiast postrzegane w kontekście art. 123 k.c. jako przerywające bieg przedawnienia. Trudno bowiem mówić o przerwaniu biegu terminu, który już uprzednio upłynął. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, że czynności podjęte przez dłużnika stanowiły oświadczenie w przedmiocie zrzeczenia się zarzutu przedawnienia, co mogłoby ewentualnie wpływać na wykorzystanie normy art. 117¹ k.c. Oświadczenie takie powinno mieć wyraźny i czytelny charakter, a przy tym nie budzić najmniejszych wątpliwości co do rzeczywistych intencji osoby składającej tego typu oświadczenie. Skoro zaś dłużnik utożsamiał swoje wpłaty z całkowitym uregulowaniem długu (treść pism procesowych z dnia 17 sierpnia 2018 roku oraz 18 września 2018 roku) to nie można doszukiwać się w nich dorozumianego oświadczenia o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia w odniesieniu do wierzytelności, której przedawnienie nastąpił de facto 16 lat przed zainicjowaniem niniejszego postępowania.

Z tych wszystkich względów powództwo podlegało oddaleniu całości.